

Sygn. akt II Ka 227/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSO. Anna Łaszczych (spr.)

Sędziowie SSO. Jerzy Pałka

SSO. Artur Bobiński

Protokolant Marlena Achcińska

przy udziale Prokuratora Okręg. Tomasza Mierzejewskiego

po rozpoznaniu w dniu 14 sierpnia 2014 r.

sprawy A. P., S. P. i K. D.

oskarżonych z art. 158 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce

z dnia 10 marca 2014 r. sygn. akt. II K 213/13

o r z e k a :

I. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy, uznając apelację za oczywiście

bezzasadną

II. zasądza od każdego z oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty

procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie po 200 złotych, w tym opłatę w kwocie po 180 złotych

Sygn. akt II Ka 227/14

UZASADNIENIE

A. P., S. P., K. D. oskarżeni zostali o to, że: w dniu 12 października 2012 roku w rejonie miejscowości N. gmina O., w kompleksie leśnym działając wspólnie i w porozumieniu dokonali pobicia S. W. w ten sposób, że A. i S. P. uderzali go pięściami oraz kopali po głowie i po całym ciele, a K. D. zachęcała słownie w/wymienionych współsprawców do zadawania pokrzywdzonemu uderzeń, w wyniku czego doznał obrażeń ciała w postaci rany tłuczonej lewego łuku brwiowego, rany tłuczonej małżowiny usznej prawej, przez co został narażony na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo skutku określonego w art. 156§1 pkt.2 lub w art. 157§1 k.k.

to jest o czyn z art. 158§1 k.k.

Sąd Rejonowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 10 marca 2014 roku oskarżonych A. P., S. P. i K. D. uznał za winnych popełnienia zarzucanego czynu i za to na podstawie art. 158§1 kk skazał ich, a na podstawie art. 158§1 kk w zw. z art. 58§3 kk wymierzył każdemu z nich karę 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne na rzecz Urzędu Gminy O. w wymiarze po 30 (trzydzieści) godzin w stosunku miesięcznym; zasądził od oskarżonych A. P., S. P. i K. D. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w wysokości po 216,13 złotych, w tym opłatę w wysokości po 180 złotych.

Apelację od wyroku złożył obrońca oskarżonych A. P., S. P. i K. D., zaskarżając wyrok w całości i na zasadzie art. 427§1 i 2, art. 438 pkt 2 i 3 kpk zarzucając wyrokowi:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, polegający na:

-błędnym ustaleniu, iż oskarżeni wzięli udział w pobiciu S. W., w sytuacji gdy brak ku takiemu ustaleniu podstaw faktycznych i prawnych,

-błędnym, bo oderwanym od dowodów i stwierdzonych okoliczności ustaleniu przebiegu zajścia,

-błędnym przyjęciu, iż zeznania pokrzywdzonego i jego żony A. W. –wewnętrznie sprzeczne i nie korespondujące z innymi dowodami stanowią wiarygodne i podstawowe źródło ustaleń Sądu, przy jednoznacznym zdyskwalifikowaniu konsekwentnych i kompatybilnych wyjaśnień oskarżonych oraz przedstawionego przez nich tzw. alibi,

-błędnym ustaleniu, że oskarżeni posłużyli się w zdarzeniu samochodem D. garażowanym na ich posesji;

2. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

-art. 7 i art. 424§1 kpk w zw. z art. 4 kpk poprzez dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego, selektywnego i pejoratywnego podejścia do dowodów, pomijającego te aspekty, które zdecydowanie przeczą przyjętej tezie o winie oskarżonych i ustaleniom w tym względzie przyjętym przez Sąd.

Na zasadzie art. 427§1 i 2 kpk i art. 437§1 i 2 kpk obrońca oskarżonych wniósł w konkluzji apelacji o:

1. zmianę wyroku i uniewinnienie wszystkich trojga oskarżonych od popełnienia zarzucanego im czynu, ewentualnie

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonych A. P., S. P. i K. D. jest oczywiście bezzasadna i nie została uwzględniona.

Nietrafny jest podnoszony w apelacji przez obrońcę oskarżonych zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych przez Sąd za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, nie może się sprowadzać do samej tylko odmiennej oceny materiału dowodowego, lecz powinien polegać na wykazaniu, jakich uchybień w świetle wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego (wyrok SN z dnia 22.I.1975r., I KR 197/74). Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (wyrok SN z dnia 20.II.1975r., II KR 335/74).

Apelacja obrońcy oskarżonych sprowadza się w zasadzie do polemiki z ustaleniami Sądu Rejonowego i odmiennej, wybiórczej oceny materiału dowodowego zebranego w sprawie. Obrońca nie wykazał w apelacji, jakich to uchybień w świetle wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego. Sąd Rejonowy poczynił w sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne, które znajdują pełne potwierdzenie w przeprowadzonych dowodach. Podkreślić należy, że Sąd dokładnie przeprowadził postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie. Z dowodów tych wynika w sposób nie budzący żadnych wątpliwości, że sprawcami pobicia w dniu 12 października 2013 r. w lesie w miejscowości N. pokrzywdzonego S. W. byli oskarżeni A. i S. P., którzy uderzali go pięściami po głowie oraz kopali po głowie i po całym ciele, zaś oskarżona K. D. zachęcała ich słownie do zadawania uderzeń. Zajście poprzedziła kłótnia K. D. i małżonków W. na tle sposobu zbierania grzybów przez A. W.. Oskarżona wezwała po tej kłótni do lasu braci. Po pobiciu pokrzywdzony został zabrany karetką pogotowia do szpitala, gdzie stwierdzono u niego obrażenia ciała w postaci rany tłuczonej lewego łuku brwiowego i rany tłuczonej prawej małżowiny usznej, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności ciała na okres do siedmiu dni. S. W. w czasie zajścia stracił na pewien czas przytomność, a po nim był obolały, krwawił.

Najistotniejszymi dowodami w sprawie są zeznania pokrzywdzonego S. W. i A. W.. Świadczenie ci konsekwentnie opisywali zdarzenie, w czasie którego został pobity pokrzywdzony, rolę poszczególnych sprawców, jak również rozpoznali ich bez żadnych wątpliwości w czasie okazania osób. Nieprawdą jest, jak twierdzi obrońca w apelacji, że świadek A. W. wskazała podczas okazania wizerunku osób jako sprawców J. P. i M. K.. Z protokołu okazania na k. 31-32 wynika, że spośród okazanych jej wizerunków osób jako podobni w pewien sposób do jednego ze sprawców są mężczyźni oznaczeni nr 2 i 4, ale bardziej ten z nr 2 niż 4. Nr 2 to był J. P., a nr 4 M. K.. Także pokrzywdzony, jak wynika z protokołów okazania wskazał tylko osoby podobne do sprawców (k.25-26, 28-29). Podnieść należy, że część zdjęć jest kiepskiej jakości. Świadczenie S. W. i A. W. bez żadnych wątpliwości rozpoznali jako sprawców zdarzenia wszystkich oskarżonych podczas okazania osób, jak wynika z protokołów okazania na k.43-46, 47-49, 51-52, 53-55, 135-137, 138-140, który to fakt został całkowicie pominięty w apelacji przez obrońcę. Obrońca oskarżonych stwierdza, że każdy z oskarżonych przedstawił Sądowi wiarygodne alibi, ale w przeciwieństwie do Sądu nie analizuje tego alibi. Sąd natomiast dokładnie przeanalizował wyjaśnienia oskarżonych w tym zakresie w powiązaniu z zeznaniami świadków S. Ż., B. L. i innymi dowodami i okazało się, że oskarżeni tego alibi na czas zajścia nie mają. Żaden dowód nie został także wskazany przez obrońcę na poparcie tezy oskarżonych o bliskich powiązaniach małżonków W. z M. J. i E. Ż., z którymi to osobami oskarżeni pozostają w konflikcie i co miało zadecydować o obciążeniu przez pokrzywdzonych odpowiedzialnością za zajście rodzinę P..

Dowolne i nie znajdujące potwierdzenia w zeznaniach świadków, na których powołuje się w apelacji obrońca oskarżonych jest twierdzenie, że oskarżony S. P. niedługo po zajściu był widziany przez pokrzywdzonego i jego żonę, i powinien być przez nich rozpoznany. Faktem jest, że oskarżony przejeżdżał rowerem, kiedy była już policja, a pokrzywdzony czekał na karetkę pogotowia. Przy radiowozie zatrzymał się M. M. (1), a S. P. pojechał do sklepu. Świadek T. B. stwierdził, że nie wie, czy pokrzywdzony widział w tym momencie oskarżonego, zaś świadek M. M. (1), iż nie wie, czy W. widzieli twarze przejeżdżających (k. 133 v). Z zeznań świadka S. Ż. wynika, że S. P. nie zatrzymywał się, tylko M. został przy policji (k.231 v). Obrońca oskarżonych pomija w apelacji zupełnie fakt, że pokrzywdzony po zajściu był zdenerwowany, obolały, zakrwawiony, oczekiwał na karetkę i trudno wymagać, aby przyglądał się uważnie przejeżdżającym obok osobom. Prawidłowe są także ustalenia Sądu co do tego, w jaki sposób oskarżeni bracia P. dotarli na miejsce zdarzenia.

Chybiony jest podnoszony w apelacji przez obrońcę oskarżonych zarzut obrazy przepisów postępowania, a mianowicie art. 4, art. 7 i art. 424§1 kpk. Sąd Rejonowy rozpoznając sprawę nie naruszył zasady obiektywizmu określonej w art. 4 kpk. Sąd bowiem badał i uwzględniał okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonych. Ocena dowodów dokonana przez Sąd pierwszej instancji jest swobodna, ale z pewnością nie jest dowolna, jak twierdzi obrońca. Ocena ta przeprowadzona została z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Ocena dowodów dokonana przez Sąd w pełni zatem odpowiada wymogom określonym w art. 7 kpk. Sąd Rejonowy należycie uzasadnił, którym dowodom i dlaczego dał wiarę, a które i z jakich powodów uznał za niewiarygodne. Obrońca nie przedstawił w apelacji żadnych przekonujących argumentów, które skutecznie

podważyłby stanowisko Sądu Rejonowego. obrońca ogranicza się do odmiennej oceny materiału dowodowego i eksponuje w apelacji dowody korzystne dla oskarżonych, a pomija zupełnie te z nich, które nie potwierdzają wersji oskarżonych i są dla nich niekorzystne. Nietrafny jest zarzut obrazy art. 424§1 kpk. Z uzasadnienia wyroku wynika jednoznacznie, które fakty Sąd Rejonowy uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Uzasadnienie wyroku sporządzone przez Sąd jest szczegółowe i pozwala na pełną kontrolę zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia.

Z tych względów z mocy art. 437§1 kpk Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze i opłatach orzeczono na zasadzie art. 636§1 i 2 kpk i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych z późniejszymi zmianami.